

het visserijblad

Vrijdag 7 november 1975 — Nr. 45

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-KAAI 30 OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

IS CANADA EEN UITKOMST VOOR EUROPESE VISSERS ?

Een viertal maanden geleden hebben we in „Het Visserijblad” gemeld, dat een drietal Urker vissers met hun motorvissersvaartuig naar Canada uitgeweken zijn met de steun van de Hollandse regering dit naar aanleiding van het feit dat de kwotavisserij op tong en op schol, hen economisch naar het failliet leidde.

Begin vorige week kwamen deze vissers met hun vaartuigen naar Urk terug, waar ze feestelijk ontvangen werden.

De „Telegraaf” van vorige week donderdag schrijft dienaangaande het volgende :

VISAVONTUUR WAS GROOT SUKSES

In heel Urk hingen woensdag de vlaggen uit, er waren erepoorten met „Welkom Thuis” opgericht en bij dertien huisjes was een speciale feestverlichting geïnstalleerd.

De dertien Urker vissers, die vier maanden lang met hun kotters UK.41 en UK.144 vanuit het havenplaatsje Georgetown op het Noordcanadese Prins Edward Eiland hun geluk beproefden op de verre Atlantische visgronden, werden uitbundig ingehaald door de hechte Urker dorpsgemeenschap.

„Het is een machtige reis geweest en we hebben in Canada uitstekende vangstresultaten behaald. Iedereen is dik tevreden”, zei schipper-eigenaar Hendrik van den Berg (35) van de UK.144 „Jurie-Sjoerd” namens alle dertien Canada-gangers uit Urk.

Overigens kon gisteren alleen de UK.41 „Marlena” de haven van Urk binnen komen. De UK.144 moest wegens zijn grotere diepgang en het lagere waterpeil op het IJsselmeer in de haven van Harderwijk achterblijven.

Schipper van den Berg entoesiast : „Als we de nodige visvergunningen krijgen zou ik me met mijn gezin zo in Canada willen vestigen en ik heb begrepen dat de Canadezen dat ook graag zouden zien.

Voordat we weer naar Holland

vertrokken hebben ze voor ons op Prins Edward Eiland een daverend afscheidsfeest georganiseerd in de Lions Club. Iedereen was er erg tevreden over onze prestaties”.

Mevrouw van den Berg, die met de kinderen de hele reis meemaakte : „De Canadezen waren bijzonder vriendelijk. Ook de kinderen hebben het er reuze naar hun zin gehad. Als het aan mij ligt gaan we direkt weer terug.”

Of emigratie voor de Urkers naar Canada ook op de lange duur lonend zal blijven, zullen de Nederlandse en de Canadese visserij-autoriteiten de komende maanden bestuderen aan de hand van de rapporten die van het visserij-experiment zijn gemaakt.

Het Nederlandse ministerie van Landbouw en Visserij heeft een kwart miljoen gulden in het experiment gestoken omdat de regering de vissers aan alternatieve visgronden wil helpen, nu voor de overbevestigde Noordzee steeds scherpere vangstbepurende maatregelen moeten worden afgekondigd en veel vissers daardoor in ernstige financiële moeilijkheden zijn gekomen.

Zeker is dat de Canadese visserij-minister razend enthoesias is over de visteknik en de vangsten van de Urkers.

Hij heeft al laten weten dat op Prins Edward Eiland voorlopig zeker voldoende werk en plaats is voor honderd vissersgezinnen uit Nederland, die twintig tot dertig schepen kunnen meenemen.

„Maar dan zullen wel eerst de prijzen van de vis aanmerkelijk omhoog moeten”, zegt stuurman Jacob Post (31) van de UK.144, wat door de andere bemanningsleden onmiddellijk wordt beaamd.

„Zonder subsidie hadden we deze reis niet kunnen maken. We hebben een gigantische hoeveelheid vis gevangen, maar de verdiensten vielen behoorlijk tegen.

WEINIG

Als ze ons in dollars hadden betaald dan hadden we op rozen gezeten, maar de Nederlandse gul-

den is daar niks waard. We kregen er 9 cent voor één pond vis, die op de markt bijna anderhalve dollar opbrengt. Daar zullen ze iets aan moeten doen, anders heeft het weinig zin om terug te gaan.

Ze vroegen in Georgetown ook of ze nog vijf weken langer wilden blijven, maar dat hebben we afgevozen vanwege de te lage verdiensten. Als de Urkers daar zelf de fileerfabriek zouden kopen en we zouden er met een tiental schepen naar toe gaan, dan zouden we leuk flink kunnen verdienen. Nu heeft de fabriek alle winst gekregen.”

Riekert Kramer van de UK.41 : „Die prijzenkwestie moeten de autoriteiten maar uitzoeken. Zeker is dat wij een goede tijd hebben gehad en dat het al met al een machtig mooie ervaring is geweest die we niet graag hadden willen missen.”

VADERLAND

Stuurman Klaas Weerstand (20) van de UK.41 : „Er zit bij Canada nog voldoende vis. In Holland is het huilen met de visserij. Wat heeft een visserman hier nou nog te zoeken ? Mij kunnen ze meteen krijgen in Canada. Ik zeg maar zo : waar m'n brood zit, is m'n vaderland !”

Zeker is dat de armlastige thuisblijvers in Urk gisteren met rode oortjes naar de Canadese ervaringen van hun pioniers luisterden. Een gepensioneerde Urker visser fluisterde mij gisteren vertrouwelijk in :

„Je moet maar zo denken : een visserman klaagt altijd. Ook al heeft hij een paar leuk verdiende dollars in zijn pocket.”

Dit moet echter onder ons blijven.

IS DAAR EEN UITKOMST VOOR BELGEN ?

Uit dit relaas onthouden we dat de Hollandse regering voor dit experiment 250 duizend gulden of 3,5 miljoen frank heeft gestoken

en dat niets zal onverlet gelaten worden om er een 20-tal vaartuigen daarheen te doen uitwijken.

We herinneren ons nog hoe meer dan 25 jaar geleden een tiental Belgische vissersvaartuigen, weliswaar minder modern ook naar Argentinië uitweken zonder steun van de regering en men in den beginne ook zeer lovend uitsprak over de ontvangst aldaar.

Sedertdien kan de geschiedenis over het verblijf aldaar boeken vertellen.

Dat de geestesgesteldheid van de Canadezen niet te vergelijken is met de Argentijnse, is een feit.

Dat voor iemand die wil werken, er in Canada wel toekomst is, is ook juist. De vraag is echter : hoe zullen vreemdelingen zich daar mogen vestigen, aan welke regeling hoeven ze zich te onderwerpen en is het bedrijven van de visserij aldaar van dien aard, dat ze winstgevend en vooral duurzaam is.

Of men er de Canadese nationaliteit verwerven kan of niet en hoe, is ook te onderzoeken.

In dat opzicht stelt zich ook de vraag of het voor onze vloot wel noodzakelijk is uit te wijken, gezien deze in tonnage en in getal zo verminderd is, dat zulks slechts kan bekeken worden door iemand die graag op avonturen uit is.

Na Argentinië, Kongo, Ghana, die niet tegengevallen zijn, valt er hierop eens na te denken.

Onze regering en zijn ambtenaars kunnen voor onze kleine vloot zoals die nog is, ter plaatse veel meer doen dan nu. Maar dan moet het bedrijf zelf behoorlijk georganiseerd zijn en niet geleid door mensen waarvan sommige goede vakmensen zijn, maar geen leiders.

Dan moet van uit een Rederscentrale gezag uitgaan en ambtelijke bekwame leiding.

En hier is het nodig aan dit alles snel te denken vóór het bedrijf ten gronde wordt gericht.

P. Vandenberghe.